Řekli jí, že zabila svého syna.
Ale co když lhali?
ZTICHLÝ
DŮM
JENNY BLACKHURST

ZTICHLÝ DŮM

JENNY BLACKHURST

DOMINO

2018

Copyright © 2014 Jenny Blackhurst
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOW I LOST YOU,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2015,
přeložila Petra Krámková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Milena Nečadová
Korektura: Iveta Muchová a Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN: 978-80-7498-295-8

Ashovi a Connorovi,
kteří se nikdy nevzdávají a vždycky si najdou cestu.
Mám vás ráda, koblížci.

PODĚKOVÁNÍ

V prvé řadě musím poděkovat svojí skvělé agentce Laetitii Rutherfordové. Bez tvého nadšení pro příběh Susan Websterové a neutuchající podpory bych nikdy nepsala tato slova díků – to ty jsi doslova proměnila mé sny ve skutečnost.

Dále Vicki a Darcymu a celému týmu nakladatelství Headline. Dostali jste kámen a vybrousili z něj diamant, je mi velkou ctí, že jste mě uvedli do svého světa. Děkuji vám za všechny rady, za to, že jste mě přesvědčili o tom, že vím, co dělám, i když jste dobře viděli, že to nevím, a také za tvrdou dřinu, kterou jste tomu obětovali.

Těm nejlepším přítelkyním, jaké může malá holka mít, za všechny vaše okamžiky nadšení, když já sama jsem se příliš bála se nadchnout. Za každou větu podpory a ujištění, že to zvládnu, i za to, jak přesvědčivě jste mě utvrzovaly v tom, že TO OPRAVDU ZVLÁDNU. Nejprve Sarah, mojí vůbec první čtenářce, za to, že mi řekla, co se jí líbí, ale ještě více za to, že mi řekla, co se jí nelíbí. Lorně, Jo a Lauře za to, že tady vždycky byly pro mě – už je to víc než sedm let, dámy, co jsme se daly dohromady. Emmě a děvčatům z JN, které tu pro mě byly, když jsem začínala, a dámám i pánům z SFRS, kteří tu pro mě byli, když jsem skončila. Nejspíš si ani neumíte představit, jak zvláštní a zároveň absolut-

ně úžasné pro mě je, když kdokoliv z vás položí otázku: „Jak to vypadá s knihou?“

Všem nadšeným kritikům na fóru YWO – bez vašeho přispění by se tato kniha nikdy nevyhrabala z hromady nepřečtených rukopisů. Speciální dík patří Nolteymu – vůbec prvnímu kritikovi kohokoliv – nejen za to, že knihu rozcupoval na kousky, ale hlavně za to, že ji pomohl zase složit dohromady, Kay Leitchové, Siobhan Daikové a Fredu Hebbertovi za vaši průběžnou podporu i za to, jak jste mě přesvědčili, že bych se mohla stát „opravdovou spisovatelkou“.

V neposlední řadě také děkuji té nejlepší rodině, jakou by si malá holka mohla přát. Mojí mamince a mému tatínkovi, kteří mě vždycky přesvědčovali, že zvládnu cokoliv, do čeho se pustím, podporovali mě a vždycky tu byli pro mě, a také mému velkému malému bráškovi, kterého mám vážně moc ráda. Doufám, že jste na mě tak hrdí, jako jsem já na vás. Mám vás ráda.

Také Ashovi. Za všechna povzbudivá slova plná lásky a podpory; za našeho úžasného syna a miminko, které čekáme; za naše noční rozhovory v chatce, kdy jsi mi tak nevzrušeně říkal, ať to zkusím, a také za to, že jsi vždycky zůstal přesně tím chlapem, kterého jsem si vzala. Miluju tebe i chlapečka víc, než dokážou vyjádřit slova.

Dopis probačnímu úřadu od Susan Websterové
- pacient 397609
23. ledna 2013

Vážení členové poroty,

jmenuji se Susan Websterová. Před bezmála čtyřmi lety, 23. července 2009, jsem zabila svého tříměsíčního chlapečka. Právě takhle dlouho mi trvalo, než jsem se odvážila ta slova vůbec vyslovit a přijmout fakt, že jsou pravdivá. A nyní, zatímco je píši, cítím pořád nepředstavitelnou bolest a lítost.

Během svého pobytu ve vyšetřovací vazbě a v průběhu následujících dvou let a osmi měsíců strávených v Oakdale jsem si vyhledala snad vše o laktační psychóze, formě poporodní deprese, kterou jsem trpěla potom, co se Dylan narodil. Čtení všech těchto informací mi pomohlo pochopit a uvědomit si, že jsem v ten strašlivý den nebyla zcela sama sebou. Také vím, že vzpomínky na oněch dvanáct úžasných týdnů strávených s Dylanem jsem si ve své mysli přikrášlila, abych podvědomě popřela obrovský vztek, který

jsem k němu cítila. Vím to, protože tak mi to vysvětlil můj lékař. Ještě těžší než přijmout fakt, že jsem zabila svého chlapečka, je však pomyšlení, že moje vzácné vzpomínky – to jediné, co mi po mém nádherném děťátku zbylo – jsou ve skutečnosti jen výplodem mojí zakalené mysli. V horších chvílích sama sebe přistihnu, že si přeji, abych si dokázala vzpomenout na nenávist a lhostejnost, které jsem cítila ke stvoření, jež jsem přivedla na svět. Pak bych možná konečně zažila chvíli klidu a alespoň momentální úlevu od viny a bolesti, která mě bez ustání sužuje. Nenávidím samu sebe za takové myšlenky; vždyť moje vzpomínky, ať už jsou skutečné, nebo idealizované, jsou to jediné, co mě ještě spojuje s osobou, kterou jsem bývala dříve. Nebo alespoň s osobou, kterou jsem si myslela, že jsem. Manželka, matka, i když možná trochu chaotická, rozhodně příšerná kuchařka, ale nikdy, ani v těch nejstrašnějších snech, vražedkyně.

Nyní, když jsem dokázala přijmout realitu toho, co jsem spáchala, nečekám odpuštění. Vím, že já sama sobě neodpustím nikdy. To jediné, co žádám, je, aby moje lítost byla vzata v potaz při mém blížícím se slyšení. Abych se mohla alespoň pokusit znovu si vybudovat vlastní život, vykonat něco prospěšného a vynahradit tak světu zlo, kterého jsem se dopustila.

S úctou,
Susan Websterová

1

24. dubna 2013

Je tam pořád.

Vůbec nezáleží na tom, kolikrát z místnosti odejdu a pokusím se zaměstnat nějakými běžnými denními činnostmi, pokaždé když se nakonec vrátím do kuchyně, je tam.

Dorazil dnes ráno, dobře schovaný mezi barevnými reklamními letáky a zlověstně vypadajícími účty. Obecně mívám z pošty hrůzu. Proto je neděle můj nejoblíbenější den v týdnu.

V neděli nechodí žádná pošta. Jenomže dnes není neděle. A pošta je tady.

Hádám, že moje nenávist ke všemu v obálce je následkem nekonečné záplavy účtů, která se na mě denně valí. Bydlím tady teprve čtyři týdny, a už to vypadá, že snad každá instituce veřejných služeb v zemi se mi pokouší něco naúčtovat. Prakticky každý dopis „K rukám zákazníka“, který dostanu, je upomínka, že jsem zapomněla nastavit nějaké inkaso. Což mě deprimuje jednak proto, že vidím, jak chaotická v praktických záležitostech dokážu být, ale také mě to neodbytně vede k otázce, na co všechno budou muset vystačit moje hubené úspory.

To, co s poštou dorazilo dnes, však účet rozhodně není. Poznám to podle toho, že obálka je nadepsaná ručně. Není v ní

ale ani dopis od přítele. Velikost má jako pohlednice a je hnědá. Drobné písmo, hodně nakloněné; vypadá to na ženský rukopis, ale úplně jistá si tím nejsem. Nic z toho ale není hlavním důvodem, proč dopis stále leží na mé kuchyňské lince neotevřený.

Mohla bych ho rovnou hodit do koše. Mohla bych počkat, až dorazí Cassie, a požádat ji, zda by ho neotevřela. Jako student, který přemlouvá svou mámu, aby nahlédla do obálky s výsledky jeho závěrečné zkoušky jako první. Když se k dopisu znovu přiblížím, jasně vidím slova napsaná na přední straně obálky a moje srdce se rozbuší jako zběsilé.

Susan Websterová, Oak Cottages 3, Ludlow, Shropshire.

Ale Susan Websterová už nežije. O tom bych měla něco vědět; zabila jsem ji totiž před čtyřmi týdny.

Nikdo na světě nemá vědět o tom, kdo jsem a kde jsem. To byla moje hlavní myšlenka, když jsem si na matrice měnila jméno. Dokonce i probační úřednice mi říká Emmo. Někdy se mi ovšem stává, že zapomenu reagovat. Moje jméno, nové jméno, je Emma Cartwrightová. Ale to by vám o mně nic neřeklo. Ještě před čtyřmi lety jsem byla Susan Websterová. Umím si vás teď živě představit, nenápadně se drbete na nose; možná se vám zdá, že to jméno odněkud znáte, ale nedokážete ho přesně zařadit. Zabloudíte očima hned ke stropu, hned zase doleva, jak se usilovně snažíte vzpomenout. A pokud žijete na severu, možná že zamumláte i něco jako: „No jistě, nebyla to náhodou ta žena, co zavraždila svého syna? Takové neštěstí!“ Ale jestli žijete někde jinde v zemi, zřejmě si na mě nevzpomenete vůbec. Můj případ se řešil zrovna v době, kdy jednu významnou celebritu načapali při prodeji drog. Můj syn a já jsme byli odsunuti až na vnitřní stránky novin.

Udělám to. Ruce se mi třesou, když nakonec trhám obálku. Dávám pozor, abych nezničila, co je uvnitř. Když mi do ruky

vypadne kousek tvrdého papíru, projede mi hlavou myšlenka, jestli jsem si neměla vzít rukavice, zda to třeba není nějaká výhrůžka a policie nebude papír potřebovat jako důkaz. Obyčejnému člověku by možná mohlo připadat divné strachovat se o to, aby jeho poštovní schránka nebyla plná výhrůžek smrtí. Věřte mi, ani já jsem si takovou situaci nikdy dřív nedovedla představit.

Ale už je pozdě starat se o otisky prstů. Stejně to ani není dopis, jen fotografie. Malý klučina se zeširoka usmívá do objektivu, hřejivým, upřímným, nádherným úsměvem. Můj strach se mění ve zmatek. *Kdo je to?* Neznám žádné děti v podobném věku; jsou mu dva, možná tři roky. Mám neteř, ale ne synovce. A těch několik málo maminek s dětmi, které jsem potkávala na dětských skupinách předtím… zkrátka předtím, než…, se mnou kontakt neudržuje a pravděpodobně se snaží všechno, co se stalo, úplně vytěsnit z mysli, jako kdybychom já ani Dylan nikdy neexistovali.

Proč mi tohle někdo posílá? V hlavě si projíždím seznam všech dětí, které znám, a fotografii mezitím odhodím zpátky na linku. V letu se otočí a dopadne na desku zadní stranou nahoru. A právě v tu chvíli se celý můj svět scvrkne na rozměr 13 x 18 cm veliké fotografie přede mnou. Na jejím rubu, stejným upraveným rukopisem jako na obálce, totiž stojí tři slova:

Dylan – leden 2013.

2

„Jenom vtípek," prohlásí Cassie a hodí fotografii zpátky na moji kuchyňskou linku. *A to má být všechno?* Dvacet minut čekání, zatímco ona mlčky zírá na fotografii, a všechno, co mi k tomu nakonec řekne, je *jenom vtípek*? Zhluboka se nadechnu.

„To vím, Cass, ale od koho? Kdo kromě tebe ví, že jsem tady? Je to výhrůžka? Nebo někdo doopravdy chce, abych si myslela, že je Dylan pořád naživu?

Uhne pohledem a já vím, koho z toho podezírá.

„Mark," prohlásím. „Myslíš si, že to udělal Mark."

Cassie při zmínce jeho jména jen zaskřípe zuby a je vidět, že vynakládá veškeré své úsilí, aby na to nic neřekla. Dává jí to zabrat. Její špičatá brada vypadá najednou ještě špičatější a zdá se mi, že se snad doopravdy kouše do jazyka. Moje nejlepší přítelkyně z duše nenávidí mého bývalého manžela. Vlastně nenávidí většinu mužů, ale řekla bych, že Mark bude na prvním místě jejího seznamu. Dokonce, i když se nikdy nesetkali, je mi jasné, že ona jemu by se nelíbila úplně stejně.

Mám dojem, že bych měla o Cassie říct trochu víc. Je to ta nejlepší přítelkyně, jakou jsem kdy měla. Přesně taková, jakou jsem vždycky chtěla. Ale zdaleka se neznáme celý život. Nepotkaly jsme se jako stydlivé prvňačky v náš první školní den ani

jsme spolu nebydlely na koleji. Cassie jsem potkala v kulisách nikdy neustávajícího ječení a kvílení a bouchání těžkých ocelových dveří. Seděla nahoře na palandě, dlouhé odbarvené blond vlasy měla svázané do rozcuchaného drdolu a tenké černé obočí zamračené. Vrhla se dolů z postele a přistála přímo vedle mě jako kočka – až později jsem se dozvěděla, že když to zkoušela poprvé, zlomila si při tom kotník. Vytahané tmavě zelené vězeňské tepláky jí visely na vyčnívajících kyčelních kostech a nátělník, který měla vyhrnutý tak, že odhaloval bledou pokožku jejího břicha, pocházel snad dokonce z oddělení dětských velikostí. Zdálo se, že by ji porazil i trochu větší závan větru, přesto ale působila jako ta nejsilnější osobnost, s jakou jsem se kdy setkala.

„Nahoře spím já, ale do postele nechčiju, jako některé tady, takže si nemusíš dělat starosti. Na moje věci nesahej."

Cassie jsem poznala v ten nejosamělejší den mého života. Tenkrát jsem to ještě nevěděla a zjistila jsem to až mnohem, mnohem později, ale byla to pro mě záchrana. Zachránila mě.

Potkaly jsme se, protože je kriminálnice. Vražedkyně, stejně jako já. Ačkoliv Cassie, na rozdíl ode mě, si pamatuje každou vteřinu svého zločinu. Libuje si v detailech, vypráví o tom, jako když skautky vypráví svoje strašidelné příběhy u ohně. Už má plné zuby toho, jak jí pořád opakuju, že její lhostejnost je jen „obranný mechanismus proti vzpomínkám na zločin, co spáchala". Oslovovala mě Freude celý týden potom, co jsem to poprvé nadnesla, a odmítla se vrátit k mému skutečnému jménu až do té doby, než jsem ji přestala analyzovat. Tím se dostala asi vůbec nejblíže k uznání, že bych mohla mít pravdu.

„Tak jo," rozhodnu se, že jí pro tuhle chvíli udělám radost, „předpokládejme, že to poslal Mark. Jak by ale mohl vědět, kde teď jsem? A proč by chtěl, abych si myslela, že náš syn pořád žije?"

Cassie netrpělivě obrátí svoje modré oči v sloup. „Pracuje přece jako ajťák… nebo ne?"

„To jo," přikývnu, „ale není hacker."

Jenom pokrčí rameny a já vstanu, abych nám ještě uvařila čaj. Když svoje ruce zrovna nijak nezaměstnávám, třesou se.

„A navíc: proč? Proč by mi můj bývalý manžel, který se zničehonic proměnil v počítačového hackera, posílal fotku dítěte, o kterém všichni dobře víme, že ani náhodou nemůže být můj mrtvý syn?"

„Možná proto, že je to idiot? Nebo proto, že chce přidat ještě pořádnou nálož viny k těm emocionálním sračkám, ve kterých už se beztak koupeš? Nebo jen aby si s tebou trochu pohrál. Možná, že ‚Leden 2013' nemá znamenat, že ten kluk na fotce *je opravdu* Dylan, jenom to, že takhle by asi vypadal, kdybys ho… no, kdyby nebyl… však víš…"

„Vím."

„Máš pořád ještě Dylanovy fotky? V tom albu, co ti dal tvůj táta?"

„Někde jo," odpovím nepřítomně. Rozhodně nemám v úmyslu je vytahovat. „Nemyslím si, že to mohl poslat Mark."

Mark byl ze ztráty našeho syna zničený – každý muž by byl – ale udělal, co bylo v jeho silách, aby zůstal stát po mém boku. Přišel mě dokonce dvakrát navštívit do Oakdale. Pokaždé se třásl jako ratlík a byl sotva schopen se na mě podívat, ale bylo milé vědět, že se alespoň snaží mi odpustit. Pak ale jeho návštěvy přestaly, zničehonic. O pár týdnů později jsem dostala dopis, který mě informoval o zahájení rozvodového řízení. S jedinou ručně psanou poznámkou od Marka: *Omlouvám se.* Právě tehdy Cassie vyrobila z jeho fotek terč a začala na něj házet mokré koule z papírových utěrek, aby mě rozveselila. V Oakdale jsme nesměli mít šipky. V Oakdale jsme nesměli mít ani ořezané tužky.

„Takže je to jen vtípek," snažím se přesvědčit sama sebe. „Žádná výhrůžka. Jenomže slovo ‚vtípek' naznačuje, že by mělo jít o něco legračního, což tohle doopravdy *není*."

„Tak falešná zpráva, nebo jak tomu říkají u policie. Výtržnost." Taková je Cassie, když se rozhodne, že má v něčem pravdu. Její dlouhé modré gelové nehty malují sem a tam po stole, touha po cigaretě je zcela očividná. Tyhle nehty, alespoň v mých očích, symbolizují kompletní proměnu, kterou od svého odchodu z Oakdale prodělala. Když jsem ji potkala poprvé, byly to jen okousané nehty ozdobené měsíc starou, odřenou vrstvou laku. Čmáraly sem a tam svoje netrpělivé vzory. Ty už jsou ale dávno pryč, spolu s džínovými minisukněmi a tílečky nad pupík. Dnes už Cassie nosí takové oblečení, které její kůži zakrývá, a nehty nemívá okousané nikdy.

„Falešná zpráva, jasně, samozřejmě," odpovím nepřítomně. „Musí to být falešná zpráva. Určitě ne výhrůžka."

Zbavím se Cassie tak rychle, jak to jenom jde, když předstírám, že mám ještě nějaké pochůzky k vyřízení. Ví, že je to výmysl, ale stačí jen naznačit a bez vyptávání mě políbí na rozloučenou. Na tváři mi nechá jasně růžový otisk rtěnky a kromě toho ještě jednu nenápadnou mokrou kouli z papírové utěrky v kuchyňském dřezu.

Když asi tak posté otáčím obálku v ruce sem a tam, všimnu si najednou něčeho, z čeho mi přeběhne mráz po zádech. Na obálce není nalepená žádná známka. Musela ležet na rohožce ještě předtím, než přišla pošta. Ať už ji tam hodil kdokoliv, byl u mě doma, stál před mými dveřmi a tiše fotografii prostrčil otvorem pro dopisy, zatímco já byla v kuchyni. Z toho pomyšlení se mi udělá špatně, bezděčně si zakryju ústa rukou. *Není to výhrůžka.* Nedává to žádný smysl, aby to výhrůžka byla. Pokud to výhrůžka je, pak vážně dost pitomá. Není tam přece žádný náznak hrozby. Snad jen lehké varování od někoho, kdo zná

moje pravé jméno. Kdo ví, co jsem udělala. Od někoho, kdo stál přímo u mých dveří.

Nedokážu být silná už ani vteřinu. Vztek ze mě dávno vyprchal a já klesnu na kolena na studenou kuchyňskou podlahu a začnu vzlykat.

3

Jack: 23. září 1987

Noha těžce dopadla na klukův obličej, pata ho udeřila do žeber. Schoulil se do klubíčka, zachrčel, ale – jak Jack pozoroval se závistivým respektem – slzy žádné. Když zahlédli krev, Riley vykročil kupředu, ale Jack ho chytil za ruku – bylo ještě brzy. Aspoň minutku, dvě, trochu víc modřin, možná zlomené žebro. Ze své pozice vzdálené asi šest metrů od rvačky, kde se opíral o hnědě natřenou montovanou boudu, vypadal celý výprask jako předem secvičený, fascinující balet. Když uslyšel křupnutí podobné lámání tenké větvičky a chrčení náhle ustalo, napřímil se, očistil si svetr a kývl na Rileyho, aby ho k té legraci před nimi následoval.

„Vypadněte od něj.“

Všichni tři kluci se zastavili, i když jeden stále nechával svoji nohu na zlomeném zápěstí asi patnáctiletého mladíka ležícího na zemi – jako kdyby se snad jinak mohl zvednout a utéct.

„Co je vám dvěma, do prdele, do toho?“ Kluk číslo jedna – Jack neměl ani ponětí, co jsou zač – naznačil, jako by chtěl dát hlavičku nějakému imaginárnímu nepříteli před sebou. Slaboduchej idiot.

„Co vám udělal?“

„Naprášil Harrise!" Kluk číslo dva, ten s botou na mladíkově zápěstí, mu přitlačil ruku ještě víc k zemi. „Nebo snad ne, Shakespeare?"

„Já to nebyl," zamumlala ze země hromádka krve a hadrů.

„A kdo teda?" zeptal se kluk číslo tři – zřejmě Harris, jak to vypadalo. Ze všech tří byl největší, ale podle toho, co Jack viděl, nadělal na jejich oběti nejmenší škody. Možná, že si nechtěl umazat oblečení. To dávalo smysl.

„Nevím. Já ne."

„Kecáš, ty slizkej sráči." Kluk číslo dva se napřáhl, aby do něj znovu kopl. Během vteřiny byl Jack u něj, chytil ho za límec jeho tmavočerveného svetru a nevybíravě ho odstrčil pryč.

„Řek jsem vám, ať od něj vypadnete. On vás nenaprášil. Říká pravdu, on to nebyl."

„To víš, že jo – jak ty bys to asi moh vědět?"

„Já vím všecko, ty idiote. Chceš vědět, kdo vás naprášil? Si zajdi za Mikem Petersonem."

Harris zamhouřil oči stejně jako Riley po Jackově boku. „Seš si jistej?"

„To jsem. A ještě jedna věc," rukou ukázal na mladíka na zemi. „Odteď je se mnou. Jestli s ním budete mít nějaký trable, budete muset nejdřív přijít za mnou. Jestli na něj ještě jednou šáhnete, zpřelámu vám hnáty – každýmu z vás. Kam by pak asi šla tvoje ragbyová kariéra, co, Harrisi? Ty skopová hlavo."

Zadržel dech, aby se mu v obličeji nepohnul ani sval. Harris se otočil na svoje dva nohsledy a kývl na ně, aby vypadli. Všichni tři se otočili pryč, jako kdyby se nestalo nic víc, než že si právě s kámoši zahráli fotbal.

„Seš v pohodě?" Riley vytáhl mladíka do dřepu a hlavu mu podržel v předklonu. Jeho hnědé, po ramena dlouhé vlasy byly zamazané od potu, krve a hlíny. Zkusil pootočit hlavu tak, aby si prohlédl Jacka, který stál nad ním, hned se ale znovu přikrčil a dál zíral na zem.